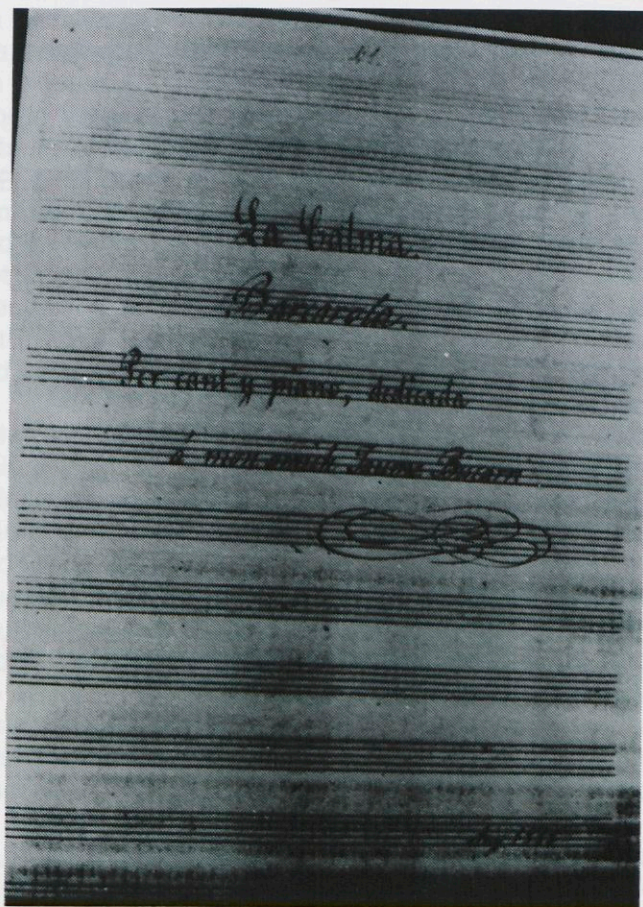

Amb els anys he pogut constatar que altres persones compartien també el punt de vista que he exposat. Així, Apelles Mestres, en un escrit publicat al diari *El Poble Català*, el 19 d'octubre de 1913, va exposar la qüestió d'una manera magistral. En transcripció el següent fragment:

“Per la immensa majoria de la gent, la “cançó popular” és una obreta filla de tothom i de ningú, creada espontàniament per una col·lectivitat, el poble, una munió de gent que l'ha feta sense adonar-se'n, sense saber de res, tot treballant o tot divertint-se, ara gosant, ara sofrint: ve a ésser com un sospir, un prec, una imprecació, un sanglot, una riassa; però sempre col·lectiu, de molts, de tothom i de ningú, com he dit abans.

I, per més absurda que sembli aquesta explicació feta a la lleugera, tan “tradicional”, podríem dir, no deixa de tenir el seu fons de veritat, com totes les tradicions.

“No: la “cançó popular”, és dir, cada cançó, no és filla de tothom, no és obra d'una colla d'il·letrats, no és fruit de molts arbres, sinó d'un sol, d'un poeta

Portada autògrafa de la partitura per cant i piano de “La Calma” (1858).